

*„Spolu s bratrem jsem se
účastnil v Kongu velké
demonstrace proti tamnímu
diktátorskému režimu.
Demonstrace byla tvrdě
potlačena policií.”*

PŘÍBĚH FREDERIKA
UPRCHLÍKA ŽIJÍCÍHO V ČESKU

Ahoj,

jmenuji se Frederik a pocházím z Konga. Spolu s bratrem jsem se účastnil v Kongu velké demonstrace v roce 1992 proti tamnímu diktátorskému režimu. Demonstrace byla tvrdě potlačena policií, někteří účastníci byli zabiti a ostatní zatčeni. Mně se s bratry podařilo uprchnout ze země. Jako uprchlík jsem se dostal do Česka, kde nyní žiji už 23 let. A toto je můj příběh...

Boj za svobodu

Se svým bratrem Josephem Sukamou máme konžskou státní příslušnost a v době, kdy jsme byli studenti univerzity Kinshasy, jsme zorganizovali a zúčastnili se velké demonstrace. To bylo v roce 1992. Bojovali jsme za svobodu občanů, proti diktátorskému režimu a za znovuotevření celostátní konference. Vadily nám nejisté podmínky na škole (špatné prostředí, nedostatek stipendií atd.). Tato akce byla ukončena policií, která nás účastníky rozehnala násilím. Někteří z nás byli zabiti nebo byli zatčeni a někteří z nás měli to štěstí a byli schopni uprchnout do různých směrů. Já patřil mezi ty šťastné.

Zavřené dveře domů

Jelikož jsem byl jedním z organizátorů akce a poznal jsem praktiky tajné policie za vlády teroru, byl jsem spolu s ostatními uprchlími hledán a nemohl jsem se vrátit domů, do svého trvalého bydliště. Po dobu několika měsíců jsme se spolu s bratrem ukrývali. Pomohl nám můj strýc, u kterého jsme zůstali několik měsíců ukrytí, a který nám i pomohl opustit zem a vycestovat přes Kongo/Brazzaville do Bulharska, do Sofie.

Vytoužený azyl

V Sofii jsme chtěli požádat o azyl, jenže jsme zjistili, že Bulharsko doposud nepodepsalo Ženevskou úmluvu z roku 1951, která chrání oběti válečných konfliktů i lidi, kteří opustí svou zemi buď z politických důvodů stejně jako my, nebo z důvodů náboženských anebo příslušnosti k menšinám, které jsou diskriminované. Nemohli jsme tam tedy zůstat. Kamionem jsme jeli do České republiky, kde jsme v roce 1993 podali žádost o azyl a zůstali nejprve ve středisku Červený Újezd, potom Krásná Lípa a Bělá pod Bezdězem. Po dvou letech jsme získali status politického uprchlíka.

Rutina v azylovém středisku

Život v azylovém středisku není snadný, protože se potýkáte s každodenní rutinou. Snažili jsme se ji oživit iniciováním aktivit, především sportu, mezi žadateli o azyl. Měli jsme zde možnost naučit se základům českého jazyka. Tři měsíce jsme se učili s českým lektorem, zbytek času to bylo na našem vlastním úsilí. V azylovém středisku žijí lidé různého původu, my jsme spolu žili v harmonii a ve vzájemném respektu k našim kulturám a náboženstvím a neměli jsme žádný konflikt týkající se těchto věcí. To, že jsme byli nuceni žít pospolu, k přátelství pomohlo, ale to je jen dobře. Našli jsme zde mezi dalšími žadateli o azyl přátelé z různých zemí. Krásné vzpomínky máme na arménskou komunitu, která, jak jsme poznali, je blízká té naší. S mnohými jsme zůstali v kontaktu i dodnes.

Místo, kde člověk najde štěstí

Říká se, že nejlepší místo je to, kde člověk momentálně žije a je to také místo, kde člověk najde své štěstí. Česká republika představuje zemi, která mě přijala, když jsem byl v nebezpečí smrti, a není žádný důvod proč bych si stěžoval. A jsem tu šťastný taky proto, že tu mám své dvě děti a hodně přátel.